

hvem det maatte være lønnende at tillægge Heste, egnede til Rytterbrug, komme til at gøre Forsøg, Forsøg, der nok skulde vise sig at faa Betydning, for saa vidt vore Opkøbere, altsaa Remontekommissionen, vilde tage noget Hensyn til at gøre deres Indkøb her i Landet. Jeg henstiller altsaa til den ærede Minister, om han ikke vil søge at paavirke sin ærede Kollega, Indenrigsministeren, til at faa en saadan Deling gjort, navnlig paa det Sted, som nu af mig er antydet, nemlig her i Sjælland, hvor der jo er enkelte Amtor, der fortrinnsvis give sig af med Tillæg og Opdrætning af lettere Heste, og andre Amtor, der væsentlig ere slaaede ind paa Tillæg af den sværere Hest, saa at de faa Lov til at have hver sit i Ro. Jeg tror, at vi saa ville komme til, hvad der fra alle Sider har været ønsket, nemlig, at vi selv tillægge de Heste, vi skulle bruge, saa at vi ikke skulle lade disse Benge gaa til Udlandet. Og den Udtalelse, der fremkom fra den ærede Ordfører, da han sidst havde Ordet, synes jo at tyde paa, at den danske Hest holder i flere Aar end den, der er købt i Udlandet, ja endog saa i dobbelt saa lang Tid. Naar vi faa den egnet, tror jeg som sagt, at meget vil være vundet, men jeg indrømmer — det gentager jeg — at den jydste Hest, saaledes som Udvillingen gaar, ikke er egnet, thi vi have mange Heste derovre, der ere saadanne, at hvis vort Rytteri kom op paa dem, vilde de vist have Banskighed ved at sidde fast i Sædlen. Dertil skal jeg indskrænke mig.

Svrdum: Paa Foranledning af Ministerens Udtalelse om Gendarmkorpslet ønsker jeg at gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Det var jo Ministeren, der sagde, at han antog, at der var mange af dem, der i Dag stemte for at fjerne denne Bevilling til Gendarmkorpslet, som i Virkeligheden vare af den Mening, at dette Korps dog alligevel maatte bestaa. Det forekommer mig, at det er en saa graverende Beskyldning over for de enkelte Repræsentanter i Tinget, der stemme for Fjernelsen af det, at jeg heller ikke for mit eget og for mit Partis Vedkommende tør tie stille dertil. Hvad der har bevæget Ministeren til at bruge denne Dtring, kan jeg naturlighvis ikke have nogen Mening om; hvorvidt han har været kendt med Forhold, som vi andre ikke ere kendte med, om han skulde være kendt med Tilbøjeligheder hos en Del af Tingets Medlemmer, som jeg er ikke er kendt med, skal jeg ikke indlade mig paa, men man tør vel nok have en Slags Tro dertil, naar Ministeren tillader sig at bruge den Slags Be-

skyldninger, som jeg tillader mig at falde dem. Jeg har derfor glædet mig ved at høre Ordføreren tage Ordet i denne Sag, og naar jeg altsaa udtaler mig nu, er det som Ordfører for den lille Gruppe paa to Medlemmer, hvortil jeg hører. Jeg vil heller ikke lade den Beskyldning sidde paa mig, jeg tror nu i øvrigt heller ikke, at Krigsministeren har sigtet til mig, jeg haaber, at han har en saa god Tro til mig, at jeg ingenlunde vilde stemme for Fjernelsen af Gendarmkorpslet, uden at jeg ogsaa i Virkeligheden mente det.

Ministeren motiverede jo sin gode Tro og Tanke om Gendarmkorpslet ved at forklare Korpslets Popularitet, og hvor meget Korpslet i det hele taget var afholdt i Landet, hvilket viste sig ved de forfælske Andragender om at faa Bladjerne udfyldte igen, naar de bleve fjernede. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorledes det forholder sig ude i Landet, men jeg skal kun sige, at her omkring Kjøbenhavn tror jeg ikke, at Gendarmene ere afholdte. Der indløber i alt Fald jævnlig Klager til os ved vort Blad over deres Brutalitet og Hensynsløshed over for vespærende her i Kjøbenhavns Nærhed. I Kjøbenhavn ere vi jo ikke naaede saa vidt, at vi have faaet dem endnu. Hvad der har bevæget den ærede Krigsminister til at holde dem borte fra Kjøbenhavn — det er vel for øvrigt ikke ham — men hvorfor de ikke ere komne ind i Kjøbenhavns Gader endnu, forstaar jeg ikke rigtig; der kunde vel være lige saa god Brug for dem der som i Kjøbenhavns Nærhed. Naar jeg siger, at de senere de vespærende, kan jeg bevise det — jeg saa godt, at der blev Smil fra forfælske Sider, men jeg kan bevise det. For kort Tid siden blev en Cyklist saaledes overrumplet og overfuset af en Gendarm ude paa Strandvejen. Gendarmen mente, at han havde kørt paa et Sted, hvor han ikke maatte. Det kunde være, hvad det var, men han tiltalte ham paa en meget inhuman og brutal Maade, hvorpaa han affordrede ham en Mulkt strax. Vedkommende var villig til at give ham Pengene, da han ellers ikke kunde faa Lov til at køre videre paa sin Cykle. Der kom Vidner til, og der kom en Gendarm til. Han gav altsaa den vedkommende Gendarm en Seddel, men denne kunde ikke veksle, og tog saa alle Pengene med sig; ellers kunde Cyklisten ikke faa Lov til at rejse. Sedlen tog han med sig — selvfølgelig ikke for at beholde den — men skulde den vedkommende Cyklist nu have brugt de Benge ude, og havde han ikke haft flere end den Seddel, han betroede ham, saa